

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄

1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1923

ΑΡΙΘ. 14

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Ἐδημοσιεύσαμεν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» Ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δι' ἧς ζητεῖται ἡ συνδρομὴ παντός εὐσεβοῦς Ἑλλήνου ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου. Τοῦτον φρουρεῖ ἀπὸ τῆς ιδρύσεως αὐτοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν ἱερῶν Προσκυνημάτων ἐν Παλαιστίνῃ ἡ Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότης, ἧς προΐσταται ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Παρεστήσαμεν δὲ ὡσαύτως ἐπανελημμένως τοὺς σοβαρωτάτους κινδύνους, οὓς διατρέχει ἡ Ἀδελφότης καὶ μετ' αὐτῆς ἡ Ὁρθοδοξία ἐν τῇ κοιτίδι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ προκληθῇ σύντονος ἡ προσοχὴ τοῦ Γένους πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, πρὸς τὴν Ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα καὶ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων.

Ἡ Ἀδελφότης, μακρὰν καὶ ἐνδοξὸν ἔχουσα ἱστορίαν, κατορθώσασα νὰ διασώσῃ τὰ δίκαια τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τῶν λοιπῶν Προσκυνημάτων δι' ἀνεκδιηγήτων ἀγώνων, δὲν στερεῖται βεβαίως κτηματικῆς περιουσίας. Ἀλλὰ μέγα μέρος τῆς περιουσίας ταύτης ἐν Ρωσσίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ εὐρίσκεται ὑπὸ κατάσχεσιν, ἄλλη μένει ἀνεκμετάλλετος ἐν ἄλλαις χώραις, οἱ δὲ πόροι τῆς Ἀδελφότητος ἐκ τῶν προσκυνητῶν καὶ ἐξ ἐκτάκτων εἰσφορῶν ἐστείρευσαν ἐντελῶς. Ἡ Ἀδελφότης κυριολεκτικῶς πένεται. Ἀπὸ μηνῶν πολλῶν τὰ μέλη αὐτῆς δὲν λαμβάνουσι τὸ γλίσχρον ἐπίδομα, μετὰ μεγάλης δὲ δυσχερείας συντελεῖται καὶ αὐτῇ ἐτι ἡ διατροφή αὐτῶν. Οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, οὓς μισθοδοτεῖ καὶ συντηρεῖ ἡ Ἀδελφότης, οἱ ἱατροί, οἱ ἱερεῖς, οἱ πολυάριθμοι πτωχοί, παρ' αὐτῆς περιμένοντες νὰ συντηρηθῶσι, μένουσι μὲ κενὰς χεῖρας. Ἡ

φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα τῆς Ἀδελφότητος ἐκλείσαν τὰς πύλας αὐτῶν. Ἐνεκρώθη πᾶσα δρᾶσις καὶ κίνησις αὐτῆς, ἡ ὁποία ἄλλοτε ἐπλήρου τὴν Παλαιστίνην ἐνεκρώθη, ἐλλείπει τῶν ἀπαραιτήτων χρηματικῶν μέσων.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων καθίσταται προφανέστατος ὁ κίνδυνος, ὃν διατρέχει τὸ ἐνδοξὸν ἐκεῖνο μοναχικὸν σύστημα, ὅπερ ἀντιπροσωπεύει τὰ δίκαια τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους ἐπὶ τῶν Προσκυνημάτων. Ὁ κίνδυνος δὲ καθίσταται μεγαλύτερος ἐκ τῶν ἀξιώσεων τῶν ἀραβοφώνων ὀρθοδόξων τῆς Παλαιστίνης καὶ πρὸ πάντων ἐκ τοῦ κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος σφοδροῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν λατινικῶν μοναχικῶν ταγμάτων, ἅτινα ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐπιδιώκουσι τὴν ἐκτόπισιν αὐτῆς ἐκ τῶν Προσκυνημάτων.

Ὅθεν καθήκον ὄχι μόνον θρησκευτικόν, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν ἐθνικὸν ἐπιβάλλει νὰ ληφθῇ σοβαρὰ πρόνοια περὶ τῆς διασώσεως τῆς κινδυνευούσης Ἀδελφότητος. Δὲν κινδυνεύει μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν τοῖς Προσκυνημασιν, ἀλλὰ συγκινδυνεύουσι καὶ αὐτὰ τ' ἀπαράγραπτα ἐπ' αὐτῶν ἐθνικὰ ἡμῶν δίκαια, ἅτινα ἡ Ἀδελφότης διετήρησεν ἐπὶ ἀραβοκρατίας καὶ τουρκοκρατίας ἐν Παλαιστίνῃ. Διὰ νὰ μείνῃ ἀκλόνητος ἐν τῇ θέσει αὐτῆς ἡ Ἀδελφότης, διὰ νὰ κινήθῃ καὶ διὰ νὰ ζήσῃ, ἔχει ἀνάγκην οικονομικῆς ἐνισχύσεως. Αὕτη δὲ πρέπει νὰ εἶναι σταθερὰ καὶ παγία καὶ ἐπαρκής. Ἐπιβάλλεται λοιπὸν νὰ εὐρεθῶσιν οἱ τρόποι ἐκεῖνοι, καθ' οὓς εἴτε δι' ἐράνων, εἴτε διὰ τακτικῶν εἰσφορῶν καὶ ἐπιχορηγήσεων, θ' ἀποκτήσῃ ἡ Ἀδελφότης τοὺς ἀπαραιτήτους αὐτῇ οικονομικοὺς πόρους.

Οἰκοθεν ἐγνοεῖται, ὅτι τοιαύτη σοβαρὰ ὑπὲρ τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος πρόνοια τοῦ

Ἑλληνικοῦ Ἔθνους δὲν εἶναι μόνον καθήκοντος θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἐκπλήρωσις, ἀλλ' ἔχει καὶ μεγίστην ἠθικὴν σημασίαν. Διότι θὰ ἐνισχύσῃ ἔτι μᾶλλον τοὺς δεσμοὺς τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Ἔθνους πρὸς τὰ Πανάγια Προσκυνημάτα, ἅτινα αὐτὸ καθίδρυσε καὶ διεκόσμησε καὶ συνετήρησε κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας διὰ τῆς Ἀγιοταριτικῆς Ἀδελφότητος. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν τὸ Ἔθνος θὰ μεριμνήσῃ ὑπὲρ τῆς διασώσεως τῶν Προσκυνημάτων, ἀλλ' οὐδέποτε ἴσως ἐν τῷ παρελθόντι ἡ μέριμνα αὐτοῦ αὐτῇ ὑπῆρξε τόσον ἐπιβεβλημένη καὶ τόσον σημαντικὴ ὅσον σήμερον. Διότι σήμερον κρίνεται αὐτὴ ἡ τύχη τῆς Ἀγιοταριτικῆς Ἀδελφότητος.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ Ι. ΚΛΗΡΟΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24/11 Αὐγούστου 1923

Ἐπειδὴ κατὰ πρότασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ Ν. Διατάγματος τῆς 4 Αὐγούστου ἐν. ἔτους ἐκδοθέντος καὶ τῇ 6 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 217 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως οἱ ἐν τῷ Στρατῷ καὶ τῷ Στόλῳ ὑπηρετοῦντες κληρικοὶ ὑπήχθησαν ὑπὸ τὴν ἡμετέραν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἐπίβλεψιν, ἐντελλόμεθα ὅπως ἕκαστος τῶν νῦν ὑπηρετούντων ἐν τῷ Στρατῷ καὶ τῷ Στόλῳ κληρικῶν ἀναφέρῃ ἡμῖν, ὡς τάχιστα, τὰ ἑξῆς α') τὰ πνευματικὰ προσόντα (σπουδαί, σχολὴ ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε), β') τὸν χρόνον χειροτονίας καὶ τὸν βαθμὸν ἱερωσύνης, τὴν Μονὴν καὶ τὴν Ἐπισκοπὴν εἰς ἣν ἀνήκει, γ') τὴν προηγουμένην ἱερατικὴν ὑπηρεσίαν, δ') τὸν χρόνον διορισμοῦ ἐν τῷ Στρατῷ ἢ τῷ Στόλῳ καὶ τὸν τόπον ὑπηρεσίας, ε') τὸν τρόπον τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἱερατικῆς ὑπηρεσίας ἐν τῷ Στρατῷ ἢ τῷ Στόλῳ καὶ παρατηρήσεις ἐν γένει ἐπὶ τῆς ἐν τῷ Στρατῷ ἢ τῷ Στόλῳ ἱερατικῆς ὑπηρεσίας. Προσεπιδηλοῦμεν δέ, ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον ἀπαγορεύομεν πᾶσαν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἀπουσίαν κληρικοῦ τοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ Στόλου ἄνευ ἡμετέρας ἀδείας.

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

γ'. *Κεφαλαῖδες πρόγραμμα Κατηχ. Σχολείου.*

Συμβάλλει οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ρυθμικὴν λειτουργίαν καὶ ἀποτελεσματικότητά ἐνὸς σχολείου τὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον ὀφείλει ν' ἀκολουθήσῃ. Εἶνε τὸ σχέδιον, ὃ τύπος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηριζόμενον καὶ κανονιζόμενον θὰ δύναται νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸν ὑψηλὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκει. Καὶ βεβαίως τὸ πρόγραμμα δὲν πρέπει νὰ εἶνε τοιοῦτον, ὥστε νὰ δεσμεύῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὸν διδάσκοντα, δίδον συμβουλὰς καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας, διότι τότε τὸν μεταβάλλει εἰς μίαν μηχανὴν μὴ ἔχοντα αὐτοβουλίαν. Τοῦναντίον, τὸ πρόγραμμα ὀφείλει νὰ εἶνε τοιοῦτον, ὥστε ν' ἀφήνῃ ἀρκετὴν δρᾶσιν πρωτοβουλίας καὶ διαρρυθμίσεως τῶν διδασκῶν ζητημάτων εἰς τὸν κατηχητὴν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ, καὶ ἀναλόγως τῆς πνευματικῆς καταστάσεως τῶν διδασκόμενων. Ἄλλ' οὔτε ἐπίσης δυνάμεθα νὰ ἐργασθῶμεν ἄνευ κεφαλαίων προγράμματος, διότι ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ διδάσκων ἔχει περιόριον περὶ τὴν τάξιν καὶ μεθοδικότητα, ἐν τούτοις θὰ συγχισθῇ μὲν αὐτός, θὰ πελαγώσῃ δὲ οἱ μαθηταὶ ἕνεκα τῆς ἀκανόνιστου διδασκαλίας. Τὸ πρόγραμμα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ χρησιμεύει ὅσον τὸ πηδάλιον εἰς τὸ πλοῖον, καὶ τὸ σχεδιάγραμμα, εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα κατὰ τὴν οἰκοδομὴν μεγίρου. Καὶ ἀφοῦ εἶνε τόσον χρησιμώτατον τὸ πρόγραμμα, ζητητέον πῶς πρέπει νὰ σχεδιασθῇ. Ἐνταῦθα ἐγκτεται πραγματικῶς μεγάλη δυσκολία: θὰ διατυπώσωμεν τὴν γνώμην ἡμῶν, καὶ οἱ εἰδικώτεροι ἄς κάμωσιν οἷας προσθαφαιρέσεις κρίνωσι. Πρὶν δὲ γράψωμεν τὸ σχεδιάγραμμα δὲν θεωροῦμεν ἄσκοπον νὰ εἴπωμεν εἰς τί ὀφείλει νὰ περιστραφῇ ἡ διδασκαλία. Πρῶτον εἰς τὴν κατανόησιν τῆς θρησκείας, καὶ ζωηρὰν ἀναπαράστασιν τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ. Δεύτερον εἰς τὸν ἠθικὸν καταρτισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπερ εἶνε ὁ καρπὸς τῆς θρησκείας, καὶ τρίτον εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ ὑγιεινὴν συγκρότησιν. Ἴσως τὸ τελευταῖον νὰ θεωρῆται παρῆλκον, καὶ ὅμως εἶνε ἀπαραίτητον' ἀφ' ἐνὸς μὲν διότι καὶ τὸ σῶμα εἶνε δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἕνεκα τῆς στενῆς σχέσεως ἀκαταπαύστως τοῦ ἀτόμου πρὸς τὴν κοινωνίαν. Ἄλλως τε δὲν παραλείπομεν νὰ τονίσωμεν, ὅτι σήμερον οἱ περισσώτεροι τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα τῶν διστραμμένων διδασκαλιῶν θεωροῦσι τὴν θρησκείαν ὡς περιορισμὸν. Διὰ τοῦτο ὁ κατηχητὴς συγκρίνων τὸ θρησκευτικὸν στοιχεῖον μετὰ τοῦ κοινωνικοῦ δύναται νὰ προσελκύσῃ καὶ νὰ καταδείξῃ, ὅτι ἡ θρη-

σκέια εἶνε χρησιμωτάτη ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Ἐπίσης, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουσιν ἀρκετοὶ ἱερεῖς πρὸς ἀνάληψιν τοῦ ἔργου τοῦ κατηχητοῦ, κατὰ τὰς βάσεις τὰς ὁποίας ἐθέσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, διότι ἀπαιτοῦνται πολλοὶ ὄροι διαθέσιμοι, διὰ τοῦτο καλὸν εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος ἕκαστος κύκλος νὰ διδάσκηται ὡς ἑξῆς: Ἐπὶ παραδείγματι, ὡς διατυποῦμεν περαιτέρω τὸ πρόγραμμα· τὸ μὲν πρῶτον ἔτος τοῦ Αου κύκλου νὰ διδαχθῆ μέρος τῆς Π. Διαθήκης τὸ δεύτερον τὸ ἕτερον μέρος καὶ τὸ τρίτον στοιχειώδης Ἱστορία τῆς Καινῆς Διαθήκης. Παρουσιάζεται βεβαίως μία ἀνωμαλία, διότι τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον θὰ προσέλθῃ κατόπιν ἕταν συμπληρώσῃ τὸ δ' ἢ τὸ θ' ἔτος, θὰ εἶνε ἠναγκασμένον ν' ἀκούσῃ διδασκαλίας προκεχωρημένας, καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔμαθε, θὰ τὰ ἀκούσῃ ὅταν ἔλθῃ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ὅπως δηλ. συμβαίνει εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Διὰ τοῦτο μία προκαταρκτικὴ διδασκαλία δύναται νὰ εἰσαγάγῃ ὁποσδήποτε καὶ τοὺς ἀρχαρίους εἰς τὰ διδασκόμενα. Εἶναι ὅμως ἀνάγκη οὕτω νὰ γείνη, διότι δὲν ἔχομεν ὄρας διαθεσίμους, καθόσον ἐὰν ἕκαστον κύκλον διαιρέσωμεν εἰς τρεῖς τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας, τότε διὰ τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον κύκλον, ἐὰν μόνον διδάσκονται δύο ὄρας τὴν ἑβδομάδα ἕκαστη τάξις, θὰ ἀπαιτοῦνται 12 ὄραι. Ἐπίσης διὰ τοὺς 3 ἀνωτέρους κύκλους, ἐὰν διδάσκηται ἕκαστη τάξις ἀνὰ τρεῖς ὄρας, τότε ἀπαιτοῦνται 27 ὄραι καὶ 12 ἐν ὅλῳ 39 ὄραι παρ' ἑνὸς ἀνθρώπου, ὅπερ εἶναι ἀδύνατον. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι εἰς μεγαλοπόλεις δύναται τοῦτο νὰ κατορθωθῆ διὰ τὴν ἐπάρκειαν τῶν ἐφημερίων, εἰς τὰς μικροπόλεις ὅμως ὄχι. Καὶ βεβαίως ὁ κατηχητὴς εἰς τὴν μουσικὴν, εἰς τὴν ὑγιεινὴν κ.τ.λ. δύναται νὰ προσλάβῃ καὶ εἰδικούς βοηθούς, ἀλλ' εἰς τὰ καθαρῶς θρησκευτικά, μόνος ὀφείλει νὰ διδάσκῃ, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ συνεργάτας λαϊκοὺς θεολόγους δεδοκιμασμένης εὐσεβείας καὶ χρηστότητος. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐπαρκεῖ ὁ χώρος νὰ καταστρώσωμεν τὸ πρόγραμμα, διὰ τοῦτο θὰ ἐκθέσωμεν ἀκολούθως αὐτό.

Σ. Γ. Α.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

*Χαρακτηρισμὸς τοῦ ἔργου τοῦ ἱεροῦ Κλήρου.
Τίς ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ.*

Ὅτι ὁ ἱερός κληρὸς δὲν εἶναι τάξις τῶν ἀνθρώπων ἐπαγγελματικῆ, ἀμεσον σκοπὸν ἔχουσα διὰ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἔργου αὐτῆς νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τοῦ βίου καὶ νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἐν γένει οἰκονομικὴν αἰτῆς εὐεξίαν καὶ προαγωγὴν

κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν συνήθων συντεχνιῶν, τοῦτο ἐπὶ τοσοῦτον παρὰ πολλῶν ἐλέχθη, ὥστε μόλις νὰ εἶναι ἐπιτετραμμένη καὶ ἡ ἐπαναληπτικὴ αὐτοῦ μνεία. Τὸ ἔργον τοῦ ἱεροῦ κλήρου, τὸ καλῶς ἐννοούμενον καὶ καλῶς ἐπιδικώμενον, ὑπέρκειται πάσης ἀνθρωπίνης ἐνεργείας καὶ πράξεως. Ἄλλοθεν ἔχον τὴν ἀρχὴν παρὰ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἄλλου στοχαζόμενον σκοποῦ καὶ ὀρίζοντος παρὰ τῶν βλέψεων τοῦ κόσμου τούτου, τὸ ἔργον τοῦ ἱεροῦ κλήρου εἶναι αὐτὸ τοῦτο οὐράνιον ἔργον οὐράνιον, ἐμπεισιτευμένον ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου τοῦ κόσμου εἰς ἀνθρώπους τινὰς ἐν τῷ κόσμῳ ὑπὲρ αὐτοῦ τούτου τοῦ κόσμου, ἐλὶ σκοπῷ νὰ μεταβίβῃ ποτέ, χάριτι θείᾳ, τὴν ὕψιν τοῦ κόσμου, νὰ νεκρώσῃ τὰ πονηρὰ στοιχεῖα, νὰ ῥιζώσῃ καὶ νὰ ἐγκεντρίσῃ εἰς τὰς φλέβας τῶν ἀνθρώπων ῥεῦμα ζωῆς θείας, ζωῆς, ἧς τὴν ἐνσάρκωσιν εἶδε ποτε αὐτὴ ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὕτως ὥστε ἐπὶ τοσοῦτον αἰδδυνηραὶ συνθῆκαὶ τοῦ παρόντος βίου νὰ ἀρθῶσιν καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ὁ κόσμος τὰ τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὥστε νὰ δύναται νὰ λεχθῆ περὶ αὐτοῦ τὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ὅτι εἶναι δυνατόν, ἐνῷ διαβιούμεν ἐν τῷ κόσμῳ, νὰ παρέχωμεν σημεῖα οὐρανοῦ ζωῆς καὶ ἀγγελικοῦ βίου. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν δὲ ταύτην δικαίως τὸ ἔργον τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἀποστολή· δικαίως ὁ ἱερός κληρὸς ἐθεωρήθη ὡς ὁ συνεργὸς τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ σταδίῳ τῆς διαπαιδαγωγίσεως τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ὀρθῶς ἐννοουμένου « εὐ ζῆν » τῶν ἀτόμων αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν τὰ πάντα ἐξηνθροπίσθησαν, ἐξελαϊκεύθησαν καὶ ὀλοποιήθησαν, ἀναμνησκόμενος τις τοιαύτας αἰθερίους γραμμὰς ἐκ τοῦ ἀρχαίου βίου τῆς Ἐκκλησίας, ἴσως διατρέχει τὸν κίνδυνον τῆς ἐπὶ ἀναχρονισμοῖς καὶ ὀπισθοδρομικότητι προσβολῆς.

Καὶ ὅμως ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τούτων βαίνουσα ἡ Ἐκκλησία τῶν πρώτων αἰώνων, ἡ Ἐκκλησία, ἧς τὴν τὴν ἐν Χριστῷ ἀνθήσιν ὀνειροπολοῦμεν, ἐν δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ μοίρᾳ τάσσουσα τὰ πάντα, πρὸ παντὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐξῆται, τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἐξυπηρετήσιν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ ἐπεδίωκε, τὰ δὲ πρότυπα τῶν λειτουργῶν αὐτῆς μόνον θυσίας, κινδύνους, κόπους καὶ μόχθους, θλίψεις καὶ διωγμοὺς ἐγνώριζον, χωρὶς κἂν νὰ μειώσωσι τὴν μέριμναν αὐτῶν ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν.

Εἶναι ἐπίζηλον νὰ ἐντροφῶμεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς τῶν κορυφαίων πρὸ παντὸς λειτουργῶν τῆς ἀρ-

χαιοτάτης Ἐκκλησίας. Καὶ θὰ βλέπωμεν αὐτοπρόβλητον πάντοτε ὑπεράνω ἡμῶν φωτίζοντα καὶ ἐνδυναμοῦντα ἡμᾶς τὸν ἀστέρα τῆς ἀποστολῆς ἡμῶν, οὕτινος τὸ φῶς προβάλλεται εἰς τὸ ἀξίωμα: ἐκδπαάνησις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τοῦ λαοῦ.

ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΚΑΡΠΑΘΙΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§ § Ἀνεγράφη, ὅτι τὰ μέλη τῆς φιλανθρωπικῆς Ἀμερικανικῆς Ὄργανώσεως τῆς «Ἐγγὺς Ἀνατολῆς» μελετῶσι τρόπον εὐρείας οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως καὶ τοῦ κρισίμου διανύοντος στιγμῆς Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Ἐνα ἐπὶ πλέον τίτλον ἀποκτῶσιν ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐγγνωμοσύνης οἱ Ἀμερικανοὶ φιλάνθρωποι. Ἀλλὰ ἡ καὶ εἰς ταύτης τῆς ἑλληνικῆς ἀνάγκης τὴν ἀνακούφισιν ἐτοιμότης τῶν μεγάλων τούτων φιλανθρώπων ἄς χρησιμεύσῃ ὡς ὑπέκταυσις τῆς ἐθνικῆς φιλοτιμίας, οἱ δὲ δυνάμενοι ἄς σπεύσωσι νὰ δείξωσι εἰς τοὺς ξένους ὅτι ὁ Ἕλληγιν γνωρίζει καλῶς τὰς ὑποχρεώσεις του, ἐγγνωμόνως δὲ δέχεται τὴν ἄλλοθεν ἀρωγὴν μόνον ὡς συμπλήρωμα τῆς ἀνεπαρκείας τῶν ἰδίων μέσων.

§ § Ὁ Διευθυντῆς τῶν ἐν Ἀνατολῇ γαλλικῶν σχολῶν Ἐπίσκοπος Λαζιὲ ἐν ἀρθρῷ αὐτοῦ δημοσιευθέντι ἐν τῇ παρισιωτῇ «Eclair» ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς εἰρήνης ἐλεεωλογεῖ τοὺς Τούρκους ἐπὶ τῇ φυσιώσει των, μὴ συναισθανομένους ὅτι, ἀποστερούμενοι ἀφ' ἑνὸς μὲν τῶν εὐφωρωτέρων ἐπαρχῶν, οἰαι ἡ Μεσοποταμία, ἡ Συρία κλ., ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ χριστιανικῶν πληθυσμῶν, ὑπέγραψαν τὴν τερατωδεστέραν καὶ μᾶλλον καταστρεπτικὴν δι' ἔθνος συνθηκολόγησιν, θεωροῦντες δὲ ταύτην ὡς θρίαμβόν των πανηγυρίζουσι τὴν ἀσφαλῆ των καταστροφῆν. Συμφωνοῦμεν πληρέστατα πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον ἀρθρογράφον, τὸν κάλλιστον παντὸς ἐν Τουρκίᾳ πρεσβευτοῦ καὶ προξένου οἰουδήποτε Κράτους σπουδάσαντα, ψυχολογήσαντα καὶ ἐννοήσαντα τὴν νοστροπίαν τῶν Τούρκων. Ὁ θρίαμβος τῶν Τούρκων εἶνε φαινομενικός, σφάλονται δὲ νομίζοντες ὅτι ἐκρίξοι εἰς τοὺς γηγενεῖς χριστιανικοὺς πληθυσμοὺς τῆς νῦν Τουρκικῆς Ἐπικρατείας ἐξοντοῦσιν αὐτοὺς διὰ παντός. Ἡ Μικρὰ Ἀσία, — τὰ παράλια αὐτῆς τοῦλάχιστον, — εἶνε φύσει ἑλληνικά, ἂν δὲ σήμερον μία ἱστορικὴ περιπέτεια ἠνάγκασε τοὺς φυσικοὺς πληθυσμοὺς των νὰ μεταναστεύσωσι, θὰ ἔλθῃ καιρὸς, καθ' ὃν αἱ πρῶται δεχθῆσαι τὸν Χριστιανισμὸν χώραι θ' ἀνθήσωσι πάλιν ἑλληνιστί. Ὁ τουρ-

κισμὸς κατάρθωσε νὰ παρατείνῃ μέχρι σήμερον τὴν ζωὴν του μόνον χάρις εἰς τοὺς ἐν ταῖς κατακτηθείσαις χώραις ἀπομείναντας χριστιανοὺς. Ἀπαλλαγεῖς αὐτῶν νῦν, ὑπογράφει τὴν καταδίκην του διὰ παντὸς ἀσφαλῆ καὶ ἀνέκκλητον.

§ § Νεᾶνις δεκαεννέα ἐτῶν ἐκ Δεδαγατῆς Θράκης, γυναικαδέλφη ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ἰπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἐξηφανίσθη αἴφνης πρὸς ἐσπέραν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου. Τῇ ἐπαύριον ὁ ἐφημέριος τοῦ ἐν Ἀθήναις λατινικοῦ ναοῦ ἠρωτᾶτο, τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐπληροφόρει τὸν ἐνδιαφερόμενον, ὅτι ἡ γυναικαδέλφη αὐτοῦ εὐρίσκεται ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Οὐρσουλῶν τῆς Τήνου. Ὁ λατίνος ἱερεὺς ἠρνήθη ν' ἀνακουιώσῃ πόθεν εἶχε λαβῶν τὴν πληροφορίαν, ὁ δὲ γραμματεὺς τοῦ (ἀπουσιάζοντος) Ἐπισκόπου κ. Petit ἠρνήθη ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος ἀνεμίχθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Πρόκειται δὴλα δὴ πάλιν περὶ προσηλυτιστικοῦ κρούσματος φυγαδεύσεως ἀνηλίκου, ἐνεργηθείσης ὑπὸ τῶν φανατικῶν λατινίδων καλογοραιῶν. Καὶ αὗται μὲν οὕτω νομίζουσιν ὅτι σώζουσι τὰ «ἀπολωλότα» ὀρθόδοξα πρόβατα, τὴν ἰδίαν τάχα συναπεργαζόμεναι σωτηρίαν. Ἀλλ' ἐνῶ οἱ γονεῖς καὶ οἱ συγγενεῖς τελοῦσιν ἐν γνώσει τῶν κινδύνων τούτων, διατὶ ἐμμένουσιν ἀποστελλόντες τὰ τέκνα των εἰς τὰ σχολεῖα τὰ λατινικά καὶ ἀνεχόμενοι τὸν μετὰ τῶν λατινίδων καλογοραιῶν συγχρωτισμὸν;

§ § Ὅταν κατὰ τὸν παρελθόντα Μάιον ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνησις διεβίβασεν ὑπόμνημα πρὸς τὴν Ρωρικὴν Σοβιετικὴν Κυβέρνησιν, ἐν αὐτῷ δ' ἔθιγε καὶ τὴν ἐν Ρωσίᾳ κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας, ὁ πρόεδρος τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας» Μητροπ. Μόσχας Ἀντωνίνος ἔσπευσε νὰ διαμαρτυρηθῇ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντερβουρίας διὰ τὰς περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐν Ρωσίᾳ πραγμάτων διεστρεβλωμένας ἐν τῷ ἐξωτερικῷ εἰδήσεις. Καὶ ἐβεβαιούτο ἐν τῇ διαμαρτυρίᾳ ἐκείνῃ, ὅτι «ἡ ἐνεστῶσα κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Σοβιετικῇ Δημοκρατίᾳ εἶνε ἱκανοποιητικωτάτη» καὶ «πολὺ ὑπερτέρα τῆς κατὰ τὴν περίοδον τῆς αὐτοκρατορίας», καὶ ὅτι «ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ σήμερον ἀπολαύει ἐλευθερίας τοιαύτης, ὅποιας οὐδέποτε κατὰ τὰ πρότερα πολιτειακὰ καθεστῶτα». Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν διαμαρτυρίαν ταύτην ἐγνώσθη τοῦ αὐτοῦ Μητροπ. Ἀγιωίνου πρὸς τὸ «Ἀνώτατον Ἐκκλησιαστικὸν Ἐτελεστικὸν Κομισσαριᾶτον» τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως ἀναφορά, δι' ἧς παραπονεῖται διὰ τὰς «παντοειδεῖς τῶν Μπολσεβικῶν πιέσεις» κατὰ τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας», καὶ διὰ τὰς «ἀνυπολογίστους οἰκονομικὰς στενοχωρίας, δι' ὧν καταβάλλεται προ-

σπάθεια ν' αποπνιγῆ ἢ Ἐκκλησία καὶ νὰ ἀφανισθῆ τέλεον», ἀπαριθμοῦνται δὲ καὶ πολυπληθεῖς ναοί, οὓς σφετερισθέντες οἱ Μπολσεβικοὶ μετέβαλον εἰς λέσχας. Πότερον τῶν δύο Ἀυτωνίων νὰ πιστεῦσωμεν πρέπει ;

§§ Εἶνε εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν ἀξιοθρήνητον, ὅτι τὸ ἄδικον ἐργατικὸν κίνημα ἔσχε καὶ ἀνθρώπινα θύματα. Βεβαίως οἱ ἐργάται σήμερον ὁμολογοῦσι μετάνοιαν, ἢ ἀποκηρύξαι ὅμως τῶν ἐπὶ ἰδίῳ ὀφέλει ἀπὸ τόσοῦ χρόνου ἐκμεταλλουμένων αὐτοὺς κομμουνιστῶν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε γείνει πρὸ πολλοῦ, διότι ἐπανελημμένως τοῖς ὑπεδείχθη ἢ ὑπὸ ἀλλοτρίων πρὸς τοὺς ἐργάτας στοιχείων ἐκμετάλλευσις, καὶ τὸ ἄδικον καὶ ἀνῆθικον καὶ καταστρεπτικὸν τοῦ ἀγῶνός των. Τοῦτο ἀλλαχού κατενοήθη πρὸ πολλοῦ, καὶ δι' αὐτὸ οὐδαμοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου εὐδοκίμου σήμερον αἱ κομμουνιστικαὶ οὐτοπίαι. Ἀπόδειξις δέ : καθ' ἣν ὥραν ἡμεῖς ἐδῶ κατεγινόμεθα ἐν ἀκμῇ πανεργατικῆς ἀπεργίας νὰ πείσωμεν τοὺς Ἕλληνας ἐργάτας νὰ συνέλθουν εἰς ἑαυτούς, ἐν τῇ Διασκέψει τῆς Ἰταλικῆς Ἐργατικῆς Συνομοσπονδίας ἠτῶντο ἠτταν δευτῆν οἱ Ἰταλοὶ μαξιμαλισταὶ καὶ κομμουνισταὶ καὶ σοσιαλισταὶ τῶν ἄκρων, ὡς συνέπεια δ' ἐπήλθεν ἢ ἀπόσχισις τῆς ἐργατικῆς Ὀμοσπονδίας ἀπὸ τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος. Καὶ αὐτὰ συμβαίνουν ἐν μέσῳ Ἰταλίας, καὶ δὴ ἐν Μιλάνῳ, ὅπου ὑπάρχουν τόσαι εὐνοὶ καὶ συνθήκαι πρὸς γενεσιν καὶ εὐδοκίμῳ τοῦ κομμουνισμοῦ !

§§ Ἡ ἐν τοῖς χρονικοῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρας τεύχει ἀναφερομένη ἐν ἰδίῳ Ἐγκυκλίῳ τοῦ Πατριάρχου Ρωσίας Τύχωνος δῆλωσις ὅτι «δὲν εἶνε ἐχθρὸς τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας» δέον μᾶλλον νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ἔργον ὑψίστης φρονήσεως. Διότι ὁ Πατριάρχης Τύχων, ἀποδιδόμενος εἰς τὸ καθῆκον τῆς κυβερνήσεως τῆς ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ρωσίᾳ Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, θὰ σώσῃ τὸν καὶ θρησκευτικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς δεινοπαθοῦντα ὀρθόδοξον Ρωσιεὸν λαὸν ἀπὸ τοῦ χάους τῆς λυμαινομένης αὐτὸν θρησκευτικῆς ἀναρχίας, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξεπήδησαν αἱ περιώνυμοι «Ζῶσαι Ἐκκλησίαι» καὶ ἄλλα περίεργα ἐκκλησιαστικὰ συστήματα μηδὲν κοινὸν ἔχοντα πρὸς τὸν πατροπαράδοτον ὀρθόδοξον Χριστιανισμόν. Πλὴν τούτου ὁ συμβιβασμὸς τοῦ Πατριάρχου πρὸς τὸ Σοβιετικὸν καθεστῶς θὰ σώσῃ ἀπὸ τῆς ἐξορίας, τῶν εἰρκτῶν καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἴσως τοῦ θανάτου χιλιάδας κληρικῶν. Πάντοτε τὸ ἀκέφαλον, πρὸ πάντων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, πολλῶν ἀπωλειῶν διὰ τὴν πίστιν ἐγένετο πρόξενον. Ἐν Ρωσίᾳ ὅμως αἱ ἀπό-

λειαι αὐταὶ θὰ ἦσαν ἀνυπολόγιστοι διὰ τὴν ἄκραν ἀμάθειαν τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ καὶ τὸ ἔνεκα αὐτῆς εὐμετάδοτον καὶ τῶν ἀνοητοτέρων αἰρέσεων καὶ πλανῶν.

§§ Τηλεγραφικαὶ πληροφορίαι ἐκ Κων)πόλεως ἀναφέρουσιν, ὅτι, ἐκκενουμένης τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Συμμαχικῶν δυνάμεων, οἱ χριστιανικοὶ πληθυσμοὶ καταλαμβάνονται ὑπὸ πανικοῦ, ἐν συνωστισμῷ δὲ σπεύδουσι νὰ ἐφοδιασθῶσι διὰ διαβατηρίων πρὸς ἐκπατριισμόν. Ἄλλ' εἶνε παράδοξος ἢ εἰς τὰς πληροφωρίας ταύτας προσθήκη, καθ' ἣν αἱ συμμαχικαὶ ἀρχαὶ ἤρξαντο ἀνησυχῶσαι διὰ τὸ — «ἀπροσδόκητον!» — φαινόμενον τοῦτο τῆς ἀθροῦς τῶν κατοίκων ἐξόδου. Αὐταὶ αἱ ἰσχυρόταται τῆς Εὐρώπης Δυνάμεις, ἐν πανικῷ προχθῆς μόλις ἐπιδιώξασαι καὶ υπογράψασαι τὴν περίπτωτον τῆς Δωζάνης συνθήκην, πτήσσουσαι πρὸ τῆς Τουρκικῆς ἰταμότητος καὶ ἀπειλῆς, πῶς τώρα τόσο ἐλησμόνησαν ἑαυτάς, ὥστε ἐν καταπλήξει νὰ ἀνησυχῶσι διὰ τὴν φυγὴν τῶν ἀνισχύρων καὶ ἀνυπερασπίστων χριστιανῶν; Ἐνῶ δ' οὐχὶ ἀπὸ χθῆς μόνον αἱ συμμαχικαὶ ἀρχαὶ εἶνε ἐγκατεστημέναι ἐν Κων)πόλει, πῶς δὲν ἀντελήφθησαν ὅ,τι μόλις ἀφικόμενος ἀνταποκριτῆς τῆς «Ἐθνικῆς Ἠχοῦς» τῶν Παρισίων, ἔφ' ᾧ καὶ ἐτηλεγράφει πρὸς αὐτὴν ὅτι «οἱ Τούρκοι μεταχειρίζονται πᾶν μέσον ὅπως καταστήσουν τὸν βίον ἀβίωτον εἰς τοὺς χριστιανούς» ;

§§ Οἱ τυγχάνοντες περιθάλψεως ἀνάπηροι τοῦ τελευταίου πολέμου κατὰ τὰς ἐκασταχοῦ στατιστικὰς ἔχουσι ὡς ἑξῆς : Γερμανία 1,537,000, Γαλλία 1,500,000, Μεγ. Βρετανία 1,170,000, Ἰταλία 800,000, Αὐστρ. 706,000, Πολωνία 320,000, Αὐστρία 706,000, Πολωνία 320,000, Αὐστραλία 164,000, Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι 157,000, Ἡνωμ. Βασίλειον Σερβο-Κροατο-Σλοβένων 236,000, Ρουμανία 100,000, Βέλγιον 50,000, Καναδᾶς 45,000, Νέα Ζηλανδία 20,000, Φιλανδία 10,000. Τὸ ὅλον 4.124,000. Ἐκ τῆς στατιστικῆς ὅμως ταύτης ἐλλείπουσι οἱ ἐκ Βουλγαρίας, Βαλτικῶν Χωρῶν, Οὐγγαρίας, Πορτογαλλίας, Ἰαπωνίας καὶ Ἑλλάδος ἀριθμοί. Ὑπολογίζεται, ὅτι ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν ἀναπήρων πολέμου συμποσοῦται εἰς 10.000,000 Τὰ ἀπὸ τοῦ πολέμου κέρδη ἰσοφαρίζουσιν ἄρά γε τὰς θυσίας ;

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Διὰ Β. Δ. τῆς 13 Ἀβγούστου ἐν. ἔ. ἐκδεδθέντος καὶ τῆ 15 τοῦ αὐτοῦ καταχωρισθέντος ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, ἐκλήθησαν κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας οἱ Σεβ. Μητροπολιταὶ Φθιώτιδος κ. Ἰάκωβος, Τρίκκης καὶ Στεγῶν κ. Πολύκαρπος, Γυθείου καὶ Οἰτύλου κ. Διονύσιος καὶ Κορινθίας κ. Διαμακηγός, ἵνα συγκροτήσωσι τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν Ο.Α. Συνοδικὴν περίοδον

ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου.

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀπὸ 3116 Ἀγοῦστου διεμαρτυρήθη διὰ τὴν ὑπὸ τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν τῶν Ἰπουργείων, μεμονωμένως ἐνεργουσῶν, ἐξαναγκαστικὴν ἀπαλλοτριώσιν μοναστηριακῶν κτημάτων, περὶ ὧν ἐνεργειῶν διελάμβανε καὶ προηγουμένον ἄρθρον τῆς «Ἐκκλησίας», ἐξήτησε δ' ὅπως ἡ λεγομένη μοναστηριακὴ περιουσία ἀναγνωρισθῆ οἷα πράγματι εἶνε, ἤτοι ἐκκλησιαστικὴ περιουσία, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἑκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

—Ὁ Ἀ' Γραμματεὺς τῆς Ἱεράς Συνόδου ἔτυχεν ἀδείας εἰκοσαήμερου ἀπουσίας.

—Ἀπαντήσας, συνοδικῆ διαγνώμῃ, ὁ Μακ. Μητροπολίτης εἰς γράμματα τοῦ προεδρευόντος τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κων/πόλεως, ἀνακοινοῦντος τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου, ἐδήλωσεν ὅτι αὐταὶ θὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ Μακ. Μητροπολίτης ἐπιθυμῶν νὰ ὑπαγάγῃ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, ὡς καθαρῶς ἐκκλησιαστικὰ ἰδρύματα, ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ τὴν ἐποπτείαν τῆς Ἐκκλησίας, διέταξε τοὺς νῦν διευθύνοντας τοιαῦτα Σχολεῖα ὅπως ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς ἀναφέρωσιν αὐτῷ α) τὸν χρόνον τῆς ἰδρύσεως τῶν Σχολείων, β) τὸν καθ' ἕκαστον ἔτος ὑπάρξαντα ἀριθμὸν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν καὶ τὸν νῦν ἀριθμὸν αὐτῶν, γ) τὰ μαθήματα ἅτινα συνήθως διδάσκουσι καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτῶν, δ) παρατηρήσεις ἐν γένει περὶ τῶν τρόπων, καθ' οὓς νομίζουσιν ὅτι δύνανται νὰ εὐδοκηθῶσι κατ' ἡμῖν τὰ Κατηχητικὰ σχολεῖα. Εἰς τὸ ἐξῆς δὲ ἀπαγορεύεται ἡ ἴδρυσις καὶ λειτουργία Κατηχητικοῦ Σχολείου ἄνευ ἀδείας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ ἄνευ τῆς τηρήσεως ὀρισμένου προγράμματος, ὅπερ μέλλει νὰ ἐκπονηθῆ διὰ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΟΡΤΥΝΟΣ-ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἀγ. Κυριακῆς πανηγυρίζοντας τοῦ ἐν Δημητσάνῃ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως προσέστη αὐτῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Πολύκαρπος, ὁμιλήσας μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν πρὸς τὸν λαόν. Ἀπεστάλη δ' ἐκ μέρους τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Δημητσάνης χαιρετιστήριον τηλεγράφημα πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην εἰς Ἁγιον Ὅρος, ὅστις ἀπήντησε πρὸς τὸν Μητροπολίτην θερμῶς εὐχαριστῶν.

Ὁ Σεβ. Μητροπ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως ἐξακολουθεῖ περιοδεῶν ἀνὰ τὴν ἐπαρχίαν ἐπ' εὐλογία, διδασκαλίᾳ καὶ ἡγιασμῷ τοῦ πολλαχοῦ ἀπὸ εἰκοσαετίας μὴ ἰδόντος ἀρχιερέα ποιμνίου αὐτοῦ, ὑποδεχομένου τὸν ποιμένα του μετ' ἐνδείξεων πολλῆς εὐλαβείας. Πολλαχοῦ ἡ Α. Σ. συνέστησεν ἐπιτροπὰς πρὸς ἀνοικιδόμησιν καταρρευσάντων γαθῶν, ἐπικουροῦντων χρηματικῶς τῶν ἀπανταχοῦ, ἰδίᾳ δ' ἐν Ἀμερικῇ, εὐπόρων Γορτυνίων. Ὁ Σεβ. Ἰδρυσεν ἐπ' ἴσῃ ἐν Δημητσάνῃ Φιλῶπαχον Ἀδελφότητα ἐκ Κυριῶν ἐπὶ βοήθειᾳ τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἀσθενῶν, ἧδη δὲ πρόθυμοι πολλοὶ ἐνεγράφησαν ἐν τοῖς ἀρωγαῖς τῆς Ἀδελφότητος.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ

Τῆ 28 Ἀγοῦστου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον καὶ τῆ 29 τοῦ αὐτοῦ ἐκηδεύθη ἐν Ναυπάκτῳ ὁ πατὴρ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Ἐβρουτανίας Ἀθανάσιος Νικολαΐδης. Ἐκ Προόσης τῆς Μ. Ἀσίας καταγόμενος καὶ ζήρας μέχρι γήρωος βαθῆος ὁ ἀείμνηστος ἐν ἀγαθότητι καὶ χρηστότητι ὡς τε οἰκογενειάρχης καὶ ὡς κοινωνικὸς παράγων, καταλείπει τοῖς τέκνοις αὐτοῦ μνήμην πατρὸς ἀπὸ πάσης ἐπόψεως λατρευτοῦ.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Τῆ 27ῃ λήξαντος Ἰουλίου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. Ἀθηναγόρου συνεκλήθη ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Γυμνασίου Κερκύρας ἕκτακτος Γενικὴ τοῦ Ἐνοριακοῦ Κλήρου Κερκύρας καὶ Παξῶν Συνέλευσις, καθ' ἣν παρέστησαν περὶ τοὺς 125 ἱερεῖς. Ἐν τῇ ὁμιλίᾳ αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἱερεῖς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἀνασκοπήσας τὰς ὑπὸ τοῦ Κλήρου τῷ Ἐθνει παρασχεθείσας πολλαπλὰς ὑπηρεσίας καὶ τὰ ἐσχάτως ὑπὸ τῆς ἱεραρχίας τοῦ Βασιλείου ληφθέντα μέτρα πρὸς βελτίωσιν τῶν τοῦ Κλήρου, ἐπιπροσέθηκεν ὅτι, παρὰ ταῦτα, ἡ βελτίωσις τούτου θὰ ἐξαρτηθῆ οὐχὶ τόσο ἐκ τοῦ νόμου, ὅσον ἐκ τῆς ἀποκτήσεως πλήρους συναισθησεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Κλήρου, ἅτινα ἀποτελοῦσιν ἅμα καὶ ὑποχρεώσεις αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν λαόν. Περαιῶν ὁ Μητροπολίτης παρέσχεν ὁδηγίαν εἰς τοὺς ἱερεῖς περὶ συμπεριφοράς πρὸς τοὺς χριστιανοὺς, περὶ ἀναζητήσεως τῶν παρανόμως συζώντων, περὶ ληξιαρχικῶν καὶ ἐνοριακῶν καταλόγων, περὶ διατηρήσεως ἀρχαίων εἰκόνων, ὧν τόση ἀκόμη γίνεται ἱεροκαπηλεία, περὶ καθαριότητος ἐν τοῖς ναοῖς καὶ ἐν τῇ ἱερατικῇ περιβολῇ, περὶ προσαρμογῆς πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰς συγχρόνους θρησκευτικὰς τοῦ ποιμνίου ἀνάγκας. Πολλοὶ εἶτα ἱερεῖς ὁμίλησαν περὶ τῆς οἰκτρᾶς θέσεως εἰς ἣν περιέστη ὁ Κλῆρος καὶ περὶ κακῆς διοικήσεως πλείστον ἐκκλησιαστικῶν περιουσιῶν, ἐν τέλει δ' ἀπεφασίσθη ἡ τροποποίησις ἄρθρων τινῶν τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ «Ἱεροῦ Ταμείου».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως κ. Χρυστόφορος συντελέσας τὴν δι' ἣν ἀφίκετο ἐξ Ἀλεξανδρείας ἀποστολὴν, ἀνέκαμψεν εἰς Αἴγυπτον τῷ παρ. Σαββάτῳ. Τὴν Α. Σ. προσέπεμψαν ἄχρι τοῦ ἀεροπλοίου ὁ ἐν Πειραιεὶ Ἐπίτροπος τοῦ Μακρ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Σεβ. Μητροπ. Μυριοφάντου κ. Καλλίνικος ἐκ προσώπου τῆς Α. Μακαριότητος, καὶ ὁ Διευθυντῆς τῆς «Ἐκκλησίας».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΩΜΩΝ

Καθ' ἃ ἀναγράφει ἡ «Νέα Σὺν» Ἱεροσολόμων, ἐπὶ τῇ δι' ἀεροπλάνου ἐκ Βιηδάτης εἰς τὴν πρωτεύουσιν τοῦ νεοσυστάτου Κράτους τῆς Ἰπριπορδανείου χώρας Ἀμμάν (Φιλαδέλφειαν) ἀφίξει τοῦ Βασιλέως ἡς Μεσοποταμίας Φέϊσαλ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀδελφοῦ Ἐμίρου Ἀπτάλλα, ὁ Μακρ. Πατριάρχης Ἱεροσολόμων κ. Δαμιανὸς ἀπέστειλεν Ἐπιτροπὴν ἐκ τριῶν ἀρχιερέων μετὰ διερμηνέως, ἧτις, παραστάτα κατὰ τὰ τὴν τὴν προϋπάρχουσαν καὶ τὴν στρατιωτικὴν παρέλασιν καὶ παρουσιασθεῖσα ἐπισήμως ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως ὑπέβαλε τὰς πατριαρχικὰς ἐπευχὰς, ἃς ἡ Α. Μ. ἐδέχθη

ιστάμενος και ἐφ' αἷς ἐξέφρασεν ἀπείρους εὐχαριστίας.

Ἡ Ἐπιτροπὴ εἶτα ἐπεσκέφθη ὑπ' ἄλλην σκηνὴν τὸν Ἰψήλ. Ἐμίρην Ἀπτάλλαν, ᾧ διεβίβασε τὰς πατριαρχικὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Α. Γ. τὸ ὑπὲρ τοῦ πέραν τοῦ Ἰορδάνου Χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ.

Μετὰ τὴν προσφορὰν δὲ τοῦ περιφήμου ἀραβικοῦ καφέ ἡ ἐπιτροπὴ προὔπεμψθη μετὰ πάσης τιμῆς. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπεσκέφαστο ἐπίσης τὸν πρωθυπουργὸν τῆς πέραν τοῦ Ἰορδάνου χώρας Μάζχαρ Πασάν και τὸν Ἀδύλρχην τοῦ Ἐμίρου Μωχάμετ Βέκ-ιλ-Ούσνη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» ὅτι μετ' ἀπόφασιν τῶν Δύο Σωμάτων ἀπελύθη πρὸς τοὺς Ἀρχιερατικῶς Προϊσταμένους, τὸν λοιπὸν Κλήρον, τὰς Ἐφοροεπιτροπὰς τῶν ναῶν και τῶν σχολῶν και τοὺς διευθυντὰς τῶν Ἐκπαιδ. και Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων Κ)πόλεως ἐγκύκλιος, ἐντελλομένη ὅπως ἐπὶ τῇ πρὸς τὴν εἰρήνην συμπιπτόσῃ ἐπετείφ τοῦ συντάγματος σημαιοστολισθῶσι και φωταγωγηθῶσι τὰ σχολεῖα και τὰ κοινοτικὰ ἰδρύματα ἐπὶ τριήμερον, τελεσθῆ δὲ πάνδημος δοξολογία ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναφ̄ και τοῖς λοιποῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

— Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου Ἀθηνῶν και καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δ. Αἰγινίτης ἀντιπροσωπεύει ἐν τῷ ἐν Γενεύῃ πρὸς μελέτην τοῦ ἐνιαίου ἡμερολογίου συγκληθέντι συνεδρίῳ τὴν τε Ἑλλάδα και τὸ Οἶκουμ. Πατριαρχεῖον.

— Ἐπὶ τῇ ἐπετείφ τοῦ Συντάγματος ὁ προεδρεύων τῆς Ἱ. Συνόδου Σεβ. Καισαρείας κ. Νικόλαος ἐπεσκέφαστο τὸν Νομάρχη Κων)πόλεως, ἐπὶ δὲ τῷ Βαϊραμίφ αὐτόν τε και τὸν φρούραρχον, ὅστις εὐχαριστήσας εἶπε σὺν ἄλλοις και τὰδε: «Ἡ Τουρκία ἐπὶ 500 ἔτη ἐτήρησε τὰ προνόμια, τὰ ὅποια ἔδωκεν εἰς τοὺς χριστιανοὺς ὁ Πορθητῆς. Σήμερον ἡ Τουρκία θὰ ἐκτελέσῃ κατὰ γράμμα τὰ συμφωνηθέντα ἐν Λωζάννῃ και θὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς. Ἄς θεσπισθῶσι αἱ μειονότητες, ὅτι κατὰ τὴν νέαν ταύτην περίοδον θὰ ἀπολαμβάνουν εὐδαιμονίας, δικαιοσύνης και ἡσυχίας. Νὰ μὴ φοβῶνται διὰ τοὺς διαδιδόμενους κινδύνους και ταραχάς. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι και αἱ μειονότητες θὰ σεβασθῶσι τὰ ἐκ τῆς ὑπὸ κροῖτης αὐτῶν ἀπορρέοντα καθήκοντα».

Ἡ Α. Σ. ἐπεσκέφθη και τὸν Χαλίφην, ὅφ' οὐ ἐγένετο εὐμενῶς δεκτῆ.

Ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱ. Συνόδου ἡ Α. Σ. διεβίβασε πρὸς τὴν Μ, Ἐθνοσυνέλευσιν τῆς Τουρκίας εἰς Ἀγκυραν τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα:

«Ἐπὶ τῇ εὐοίωνῃ ἐκαιρίῃ τῆς συνάψεως τῆς εἰρήνης, ἥτις μετ' ἀνεκφράστου χαρᾶς και ἐνθουσιασμοῦ ἐχαιρετίσθη παρ' ὅλου τοῦ κόσμου και δὴ παρὰ τῶν ἐν Τουρκίᾳ διαβιόντων διαφορῶν στοιχείων, μετὰ τὰς πρὸς τὸν Ἰψιστον ἐν ἀπάσαις ταῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν ἀναπεμφθείσας δεήσεις και εὐχαριστίας, καθήκον ἡμῶν ἐκ τῶν τῶν πρωτίστων θεωροῦμεν νὰ ὑποβάλωμεν ἐγκάρδια και εὐλικρινῆ συγχαρητήρια τῇ Μ. Ἐθνοσυνελεύσει τῆς Τουρκίας, εὐχόμενοι τὴν πρόοδον και εὐημερίαν τοῦ Κράτους πρὸς εὐτυχίαν τῶν ἐν αὐτῷ διαβιόντων λαῶν».

Ἐλήφθη δὲ ἡ ἀκόλουθος ἀπάντησις:

«Εὐχαριστήθη διὰ τὰ αἰσθήματα, ἕτινα εὐηρεσθήθη-

τε νὰ ἐκδηλώσῃτε ἐξ ὀνόματος τῆς Κοινότητος. Εὐχαριστῶ τὴν Ἰμετέραν Σεβασμιότητα».

Γαζή Μουσταφᾶ Κεμάλ

Ἡ «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» θεωρεῖ τὸ τηλεγράφημα τοῦτο ὡς αἰσίαν ἀπαρχὴν τῆς ἀνασυνδέσεως τῶν μετὰ τῆς Κυβερνήσεως σχέσεων τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχεῖου.

Ἡ «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» δημοσιεύουσα τὴν, περὶ ἧς κατωτέρω ὁ λόγος, Ἐγκύκλιον τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ρωσίας κ. Τύχωνος, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀποδιδόμενην τῷ Οἴκουμ. Πατριάρχῃ Ἰδρυσιν τῆς ἐν Σερβίᾳ ἑδρευούσης «Προσωρινῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἀρχιερατικῆς Συνόδου τῆς Ὀρθοδ. Ρωσικῆς Ἐκκλησίας» προβαίνει εἰς τὴν ἐπίσημον δήλωσιν, ὅτι «τὸ Οἶκουμ. Πατριαρχεῖον οὐδέποτε ἀνεγνώρισε τοὺς εἰς Καρλοβίτσιον καταφυγόντας Ρώσους ἱεράρχας ὡς ἀποτελοῦντας τοιαύτην Ἀνωτάτην Ἐκκλησίαν. Διοίκησιν, ἀφ' οὐ οὐδὲ ὁ Πατριάρχης Τύχων, ἡ νόμιμος ἐκείνη ἀνωτάτη Ἐκκλησία. Ἀρχή, τοιαύτην ἐχορήγησεν ἐξουσίαν. τὸ Οἶκουμ. Πατριαρχεῖον—ἐπιλέγει ἡ «Ἐκκλ. Ἀλήθεια»—πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ Ρώσους ἱεράρχας ἀπετάθη ὡς πρὸς Ἀρχιερεῖς ὀρισμένης ἐκκλησιαστικῆς ἐν Ρωσσία περιφερείας. Ἦγνῶει δὲ και ἀγνοεῖ πᾶσαν ἄλλην αὐτῶν ιδιότητα».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Κατ' εἰδήσεις ἡμῶν ἐκ Σερβίας, ἀντὶ τῆς 22 (9) Αὐγ. ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σερβίας πρὸς συζήτησιν ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐν Κων)πόλει συγκληθέντος Πανορθόδοξου Συνεδρίου θὰ συνέλθῃ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου.

— Ὁ Σεβ. Ἀχρίδος κ. Νικόλαος μετέβη εἰς Πράγαν τῆς Τσεχοσλοβακίας, ἐνθεν προσεκλήθη ὅπως ὁμιλήσῃ ἐν τῇ περὶ παγκοσμίου εἰρήνης διασκέψει.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος μετὰ τὴν ἀνακοπὴν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτῆς τῇ 13 Αὐγ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ρωσίας Κ. Τύχων ἀπέλυσεν Ἐγκύκλιον, δι' ἧς, ἀποκηρύττων τὴν καταδικάσαν αὐτόν Σύνοδον και διαμαρτυρούμενος κατὰ τῆς ὑπ' αὐτῆς διεξαχθείσης δίκης ὡς οὐχὶ ὀρθῆς κατὰ τε τοὺς τύπους και τὴν οὐσίαν, ἀναίρει τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν ὅτι δῆθεν μετεχειρίσθη τὸ κῶρος του πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ Σοβιετικοῦ καθεστώτος. Δηλών δ' ὅτι ἔχει ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους προβῆ εἰς καταργίαν τῆς «προσωρινῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἀρχιερατικῆς Συνόδου τῆς Ὀρθόδοξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας»—ἧς τὴν ἰδρυσιν ἀποδίδει τῷ πατριάρχῃ Κων)πόλεως—και διαμαρτυρούμενος ὅτι δὲν εἶνε ἐχθρὸς τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας και ἀντεπαναστάτης κατ' αὐτῆς, ἐκσυρίττει μὲν τὰς περὶ ἐγγάμου ἱεραρχίας και β' γάμου τῶν ἐν χηρείᾳ κληρικῶν ἀποφάσεις τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας», διὰ δὲ τὸ ἐγγάλημα, δι' ὅπερ θεωρεῖ αὐτὸν ἔνοχον κατ' οὐσίαν κηρύττει ἔνοχον τὴν κοινωνίαν, ἥτις ὡς κεφαλὴ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐξώθει αὐτόν διαρκῶς εἰς ἀντιδρασίαν ἐνεργὸν κατὰ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας, ποιεῖται δὲ τὴν ἀπερίφραστον δήλωσιν ὅτι «ἀπολύτως καταδικάζει πᾶσαν ἐπιβουλὴν κατὰ τῆς Σοβιετικῆς ἐξουσίας ὅποθενδήποτε κᾶν προέρχεται», και ὅτι δὲν «εἶνε ἐχθρὸς τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας», χαρακτηρίζει δ' ὡς

ψεῦδος και συκοφαντίαν τὸ διαδεθὲν και πιστευθὲν ἐν τε Ρωσία και ἐν τῷ ἔξωτερικῷ δι κατ' αὐτοῦ ἐγένετο ὑπὸ τῶν Σοβιετικῶν ἀρχῶν χρῆσις βασάνων δι' ἡλεκτρισμοῦ.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Γέροντος.

Διακηρύττει ὅτι

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησης ἑκατὸν τριάκοντα πέντε (135) κιλῶν σίτου κατὰ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς συγγραφῆς ἢ ἀντίγραφον κατατεθῆσεται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Β. Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης και τῆς Μονῆς.

Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται κατὰ κιλὸν εἰς δραχμὰς πεντήκοντα ἕξ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Λίμνης κ. Γ. Γυφτοδήμου ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ και ἐνός μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ και ἐν τῷ συνῆθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῇ 7ῃ Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 ἡς ὥρας π. μ. μέχρι τῆς 12 ἡς τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνεργεσίαν αὐτῆς θὰ ἐπαναλαμβάνεται αὐτὴ κατ' ἐκάστην ἑφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρύξεως, τοιχοκολλουμένης μόνον ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν τοῦλάχιστον ἡμερῶν ἀχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος.

Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γέροντος τῇ 22 Αὐγούστου 1923

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Ἀρχ. Μεθόδιος Τσιροδημήτρης
Ἱεροδ. Οὐρβανὸς Φώτης
Ναρκισσὸς Σαγούνος

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Γέροντος.

Διακηρύττει ὅτι

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησης τριάκοντα (30) κιλῶν ζεβινθίων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς συγγραφῆς ἢ ἀντίγραφον κατατεθῆσεται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Β. Νομαρχίας Εὐβοίας, τῆς Κοινότητος Λίμνης και τῆς Μονῆς.

Πρώτη προσφορὰ, ὀρίζεται κατὰ κιλὸν εἰς δραχμὰς πεντήκοντα. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Λίμνης Γ. Γυφτοδήμου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ και ἐνός μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ και ἐν τῷ συνῆθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῇ 7ῃ Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 ἡς ὥρας π. μ. μέχρι τῆς 12 ἡς τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνεργεσίαν αὐτῆς θὰ ἐπαναλαμβάνεται αὐτὴ κατ' ἐκάστην ἑφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρύξεως τοιχοκολλουμένης μόνον ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν τοῦλάχιστον ἡμερῶν ἀχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος.

Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γέροντος τῇ 22 Αὐγούστου 1923

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Ἀρχ. Μεθόδιος Τσιροδημήτρης
Ἱεροδ. Οὐρβανὸς Φώτης
Ναρκισσὸς Σαγούνας

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀνδρῶν Ἱερᾶς Μονῆς Παναγράντου.

Προκηρύττει ὅτι

Δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3751 τῆς 5 Ἰουνίου 1923 διαταγῆς τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου (συμφώνως τῷ ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1923 Ν. Διατάγματι) τῷ ἀπὸ 27 Μαρτίου Β. Α.)

πρὸς τοὺς ὄρους τῆς ὑπ' ἀριθμ. 332 εἰς διακηρύξεις οἵτινες εὐρίσκονται κατατεθειμένοι ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν 16 Σεπτεμβρίου 1923 ἡμέραν Κυριακὴν ὥραν 10-12 τῆς μεσημβρίας ἐν τῷ συνῆθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν πόλεως Ἀνδρῶν τὰ κτήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐπονομαζόμενα «Παναγία» «Πατριτσα» «Κυρανέζα» «Ἁγία Βλαχερνά» «Βακώλιον» «Ἁγιος Νικόλαος» «Ἐξούπετρος» «Ρουμάνη» «Παλαιόφουρνος και Ρεπεσοῦς» και «Καλογρηά».

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Ἀρχιμανδρίτης, Γρηγόριος Στρατῆς Ἡγούμενος.
Ἰωαννίκιος Φλουράκης Ἱερομόναχος Σύμβουλος.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Κεντρικῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ

διακηρύττει ὅτι,

ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐπὶ μίαν συνεχῆ πενταστίαν ἐνοικίαις ἀπάντων τῶν κτημάτων τῶν ἐξῆς Ἱερῶν Μονῶν ἤτοι 1) Κεντρικῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ, 2) Ἱερᾶς Μονῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Ροδιάς, 3) Ἱερᾶς Μονῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Καστροῦ, 4) Ἱερᾶς Μονῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Βλαχερνῶν, 5) Ἱερᾶς Μονῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Κορωνησίας, 6) Ἱερᾶς Μονῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Κερασσοῦ, 7) Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου, 8) Τοῦ γεωμόρου τοῦ Χαλίου Καλογερικῆς, κτήματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κορωνησίας, 9) Τοῦ ἐν Ἀρτὴ Χαλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βλαχερνῶν.

Ὅτι ἡ δημοπρασία αὐτὴ θὰ διεξαχθῆ εἰς τὸν Γραφεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πρεβέζης τὴν 30 Σεπτεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄρων τῆς Προκηρύξεως, τῶν προκειμένων παντὶ τῷ βουλομένῳ.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ τῇ 3ῃ Αὐγούστου 1923.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Φενεῶν Ἱερᾶς Μονῆς (ἁ Ἁγίας Γεωργίου)

Διακηρύττει ὅτι

Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην—ἐν Γκούρῳ και ἐν τῷ συνῆθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ, ἐνώπιον ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς και τοῦ συμβολαιογράφου Γκούρας Εὐαγγέλου Φούγια τὴν 23ῃν Ν)βρίου 1923 ἡμέραν Κυριακὴν και ὥραν 10—11 π. μ. ἡ ἐκποίησης (1500) ἀκρῶν—ὑπὸ τοὺς ὄρους και ὑποχρεώσεις τῆς διακηρύξεως ἡμῶν κατατεθειμένης εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς, τῆς ὁποίας διακηρύξεως δύνανται γνῶσιν νὰ λάβουν εἰ ἐνδιαφερόμενοι.

Εἰς προσφορὰν πρώτων ὀρίζομεν δροχ. (1,00) δι' ἐκάστην ἄκρην.

Μονῆ Φενεοῦ τῇ 18 Αὐγούστου 1923

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Παρθένιος Σταματοπούλος
Εὐθύμιος Ραπτής
Γενναδῖος Πίττας.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ Ζαχολῆς, συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 3275 1117 διαταγὴν τοῦ Γ. Ε. Τυμείου, προκηρύσσει πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐνοικίαις α') τῶν Ἀγρῶν Πεπελιτζῆς, β') τοῦ ἐλαιῶνος Πεπελιτζῆς και γ) τοῦ Στανοτοπίου Πεπελιτζῆς μετὰ τῆς Σηλιάς Χασάν διὰ τὴν 17 Σεπτεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν και ὥραν 4—6 π. μ. γεννησομένην ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ζαχολῆς κ. Γ. Μελισσαροπούλου και συμφώνως πρὸς τοὺς κατατεθέντας ὄρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 1. διακηρύξεώς του.

Ἐν τῇ Μονῇ τῇ 30 Ἰουλίου 1923

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Γεωμάνος Ἀνδρικόπουλος
Χαρίτων Ζάρκος

Τύποις "Φοίνικος", Σταδίου 33, Ἀθήναι